

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2.287 van 3 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X
X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen:
X
X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X, allen van Albanese nationaliteit, op 27 juli 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 mei 2007 houdende de intrekking van de machtigingen tot verblijf van onbepaalde duur.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WISSING, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. X verklaarde op 2 maart 1999 België te zijn binnengekomen en diende op 3 maart 1999 een asielaanvraag in onder de naam X. X verklaarde op 9 mei 1999 België te zijn

binnengekomen en diende op 10 mei 1999 een asielaanvraag in onder de naam X. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 9 januari 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Op 5 augustus 2003 werden verzoekers gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 mei 2007, nadat was vastgesteld dat verzoekers valse verklaringen hadden afgelegd inzake hun naam en nationaliteit, een beslissing tot intrekking van de machtiging tot verblijf van onbepaalde duur. Deze beslissing werd op 27 juni 2007 ter kennis gebracht van verzoekers.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Op 05/08/03 werden mevrouw X, en haar echtgenoot X, van Joegoslavië (Servië-Montenegro) nationaliteit en dochters X, X en X, op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemachtigd tot een verblijf voor onbepaalde duur.

Om deze machtiging te bekomen werden de volgende elementen ingeroepen :

- Het feit dat betrokkenen reeds drie jaar legaal in België verbleven.*
- Dat betrokkene actief werk zoekt en een belofte van werk voorlegt.*
- Er duurzame relaties werden opgebouwd in die periode.*
- Een goede integratie van de familie.*
- Onmogelijkheid om terug te keren naar Kosovo, vrees voor leven.*

Ter staving van de identiteit/nationaliteit werden er bij de asielaanvraag geen documenten voorgelegd.

Overwegende dat uit onderzoek geleid door de Dienst Vreemdelingenzaken, het volgende blijkt: dat naar aanleiding van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsdocumenten betrokkenen over geldige paspoorten beschikken uitgegeven op 18/10/2006 en 12/12/2006.

*De namen, geboorteplaats, nationaliteit zijn anders dan bij de aanvraag art. 9.3
Preci in de plaats van X.*

*Betrokkenen zijn nu geboren in Albanië en hebben de **Albanese nationaliteit**.*

Overwegende dat betrokkenen hun ware identiteit gedurende hun verblijf in België nooit hebben prijsgegeven.

Overwegende dat uit het geheel van bovenstaande elementen, kan afgeleid worden dat betrokkenen een machtiging tot voorlopig verblijf voor onbepaalde duur bekomen hebben op grond van valse verklaringen.

Overwegende dat rekening werd gehouden met huidige situatie van betrokkenen, dat de betrokkenen regelmatig aan het werk zijn en loonfiches voorleggen. Betrokkenen hebben ook een derde kind gekregen op 23/05/2006, maar dat deze elementen geen recht op verblijf kunnen geven.

Overwegende dat de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord door de afgifte van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur, die manifest het gevolg is van fraude.

Beslissing: De machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van artikel 9, derde lid, wordt ingetrokken.

(...)"

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de ontvankelijkheid van het beroep:

2.1.1. De minister van Binnenlandse Zaken werpt op dat niet voldaan is aan de vereiste voorgeschreven door artikel 39/69, § 1, tweede lid, 5°, van de Vreemdelingenwet aangezien het verzoekschrift niet de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet horen ter terechtzitting vermeldt. Hij vraagt de vordering onontvankelijk te verklaren omdat niet werd voldaan aan deze substantiële vereiste.

De vereiste vermelding van de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet horen ter terechtzitting is binnen het vreemdelingencontentieux van belang om te bepalen of een tolk aanwezig dient te zijn op de terechtzitting (artikel 13, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Indien de verzoeker hieromtrent in het verzoekschrift niets vermeldt, dan wordt hij geacht af te zien van de mogelijkheid om te worden gehoord door middel van een tolk en dus te opteren voor het gebruik van de taal van de rechtspleging.

De exceptie is ongegrond.

Over de gegrondheid van het beroep:

2.2. Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de bestreden beslissing gelijk staat aan een onmenselijke behandeling en derhalve strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zij stellen dat als gevolg van de bestreden beslissing het gezin na meer dan acht jaar legaal verblijf elk bestaansrecht in België verliest en menen dat er door verweerder ten onrechte geen rekening werd gehouden met de buitengewone omstandigheden waarin het gezin zich bevindt en waardoor zij een daadwerkelijke band met België hebben opgebouwd.

Artikel 3 van het EVRM voorziet dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De Raad wijst er hierbij op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het EVRM enkel in uitzonderlijke omstandigheden kan worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing. De Raad stelt vast dat verzoekers nergens concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanhalen tot staving van de beweerdte schending van artikel 3 van het EVRM en dat zij zich niet kunnen beroepen op het behoud van voordelen die op een bedrieglijke wijze werden bekomen.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissing, in strijd met artikel 8 van het EVRM, hun recht op gezinsleven niet eerbiedigt. Zij stellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de gevolgen hiervan voor het gezin en dat als gevolg van de beslissing het gezin helemaal ontworcht wordt. Zij verwijzen hierbij naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr. 58.969, 1 april 1996).

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wenst te benadrukken dat de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet op zichzelf geen schending van artikel 8 van het EVRM kan inhouden (R.v.St., nr. 153.366, 9 januari 2006). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers nergens in concreto toelichten op welke wijze zij menen dat de bestreden beslissing hun recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven zou schenden en het gezin zou ontwrichten. Er dient immers vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het ganse gezin, dat dus hoe dan ook kan samen blijven. De door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad van State is niet dienend aangezien in het betrokken arrest gesteld wordt dat *“hoewel de toepassing van de wet op zichzelf geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt, de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel kan zijn.”*, doch dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en dat in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven wordt dat rekening gehouden werd met de huidige situatie van verzoekers. Tevens dient te worden herhaald dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de bestendiging van een situatie die zij op bedrieglijke wijze hebben tot stand gebracht.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 13 EVRM.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing, met het oog op een wettigheidstoetsing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers voeren in een tweede middel een schending aan van de artikelen 3, 9 en 29 van het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Verzoekers stellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening hield met de rechtmatige belangen van de kinderen, dat de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving en dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waar zij zo lang hebben gewoond.

Daar gelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de artikelen 3, 9 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing naar deze artikelen geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zo kan artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de

weg staan, dient er wat betreft artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat het gezin zou worden gescheiden en wordt niet aangetoond dat de kinderen in het land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen genieten dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag. Tot slot kan er op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat het gezin naar zijn land van herkomst wordt teruggestuurd (R.v.St., nr. 105.633, 18 april 2002).

Het tweede middel is ongegrond.

2.4. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.